

LÁ THƯ MỤC VỤ

Không hẳn tất cả những người Biệt Phái đều giả hình và xấu, vì sách Tông Đồ Công Vụ có ghi ơn một người Biệt Phái tên là Gamaliel, *một luật sĩ được toàn dân ngưỡng mộ*, chính ông đã đứng dậy giữa công nghị để biện hộ một cách chí tình cho các Tông Đồ đang bị bắt giam. Thánh Phaolô cũng từng tự hào là *đã sống theo lẽ luật như Biệt Phái và rất nhiệt thành với các truyền thống cha ông*. Người Biệt Phái công khai kinh chống Chúa Giêsu và bị Ngài lên tiếng chê trách, không hẳn vì họ giả hình, nghĩa là chỉ có vỏ mà không có ruột. Nhưng chủ yếu là vì họ có ruột thực sự mà lại coi cái ruột của mình quá to đến nỗi cái ruột ấy choáng hết tầm mắt, khiến họ không nhìn thấy tha nhân và những gì Thiên Chúa làm cho họ.

Những người Biệt Phái chẳng những giữ lẽ luật ‘quá kỹ’ (điều này tốt thôi), nhưng vì họ còn ý thức và nhớ kỹ hơn nữa những gì họ đã làm, đã hy sinh, đã cho...nghĩa là tất cả những công trạng của họ. Họ nhớ kỹ và ý thức đến nỗi không còn kể gì, biết gì đến những điều Thiên Chúa đã làm và đã ban cho họ. Không hẳn là họ coi trời bằng vung nhưng họ đã để cho ‘cái vung thành tích’ hay ‘cái vung công trạng’ che lấp luôn bầu trời ơn huệ của Thiên Chúa. Sự mù quáng và kéo theo là sự bất hạnh của họ nằm ở đây.

Họ chỉ thấy ăn chay mỗi tuần hai lần, đóng thuế thập phân về những gì đã mua, đã vào hội đoàn nạn hay phong trào kia, đã đi hành hương : gần thì La Vang, Trà Kiệu, Tà Pao...xa thì Lộ Đức, Fatima, Đất Thánh, không bỏ một lễ Chúa Nhật nào, đã rước lễ 90 lần thứ Sáu đầu tháng, đã xưng tội đều đặn...Tất cả đều là thật, là tốt, rất đáng khâm phục. Nhưng Chúa Giêsu trách người Biệt Phái là chỉ dừng lại ở bấy nhiêu và chỉ dựa vào đó mà nghĩ rằng mình đang đứng vững trước mặt Thiên Chúa và không cần đến Ngài. Tệ hơn nữa là hễ thấy bất kỳ ai không làm được như vậy thì họ kết án hoặc chê bai và khinh miệt.

Trong bài Tin Mừng Chúa Nhật này, những người Biệt Phái *thấy vại môn đệ của Chúa dùng bữa mà chưa rửa tay theo như truyền thống của tiên nhân*, nên họ đã chất vấn Chúa, và qua sự kiện đó Chúa đã dạy chúng ta một bài học thiết thực hơn, đó là bài học về lòng người. Chúa đã vạch cho chúng ta thấy bên trong mỗi người chúng ta đều chứa những ý định xấu, như : tà dâm, trộm cắp, giết người, ngoại tình, tham lam, độc ác, xảo trá, trác táng, ganh tị, phi báng, kiêu ngạo, ngông cuồng. Chính những gì xấu xa đó làm cho con người chúng ta ra ô uế. Hãy thành thật và khiêm nhường tự xét lương tâm xem trong 12 ‘món xấu xa’ mà thánh sử Mác-cô vừa liệt kê, chúng mình có thiếu món nào không ? Tôi nghĩ mỗi người có đủ cả !

Trong 10 năm tù, tôi học được rất nhiều bài học về ‘lòng người’, vì không có nơi đâu áp dụng câu “Thức khuya mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người nông sâu” bằng môi trường sống kề cận bên nhau 24/24 hết năm này sang tháng khác như trong tù. Qua những năm tháng ấy, tôi đã khám phá những ‘cỗ máy tà dâm’, thú thật họ y như những cái máy vậy, không còn ý chí và lý trí đâu cả, suốt ngày những tư tưởng tà dâm phát ra miệng liên tục và hễ có dịp là biến thành hành động không khác nào ‘con thú’. Tôi đã nhìn thấy những trộm cắp dưới đủ mọi hình thức vì quá đói nên tôi thông cảm và không dám phê bình. Tôi đã thấy giết người mà không gớm tay : những tù nhân bị cai tù xử tử đã đành, lại còn những tù nhân bị những người đồng cảnh ra tay sát hại vì ganh ghét hay tranh giành quyền lợi. Nhưng điều tôi khám phá nhiều nhất và dễ nhìn thấy nhất, là sự xảo trá và lòng độc ác. Hầu như 2 món này được xào nấu khắp nơi và được trưng bày từng giây từng phút. Nên cái khổ nhất khi sống trong tù là ‘không dám tin ai hết’ !

Tôi đã từng là nạn nhân của sự xảo trá được khéo léo nguy trang dưới lớp vỏ của một giáo sư công giáo đạo đức (tôi đã kể trước đây). Cha Nguyễn Quang Minh đã từng là nạn nhân của lòng độc ác đội lốt một tâm hồn thành khẩn đi tìm Thiên Chúa. Cha Nguyễn Văn Vàng đã từng là nạn nhân của sự láo xược và gian ác được khéo léo che đậy như một tín đồ sùng đạo... Ôi ! Lòng người sao đáng ghê tởm quá vậy ? Tù nhỏ là như thế, còn tù lớn (cả nước Việt Nam) thì sao ? Một trùm cộng sản đã không do dự thú nhận : ‘*Cộng sản là gian trá*’. Hơn 67 năm trên miền Bắc và 37 năm trên miền Nam, tôi lo sợ khi nghĩ tới kết quả phũ phàng mà cộng sản đạt được : là gieo gian trá khắp quê hương tôi, biết bao giờ mới gột rửa được ?

Xin Chúa cho mỗi người chúng ta nhận ra cái xấu xa, cái ô uế đang chực sẵn trong lòng mỗi người để khiêm nhường chạy đến cùng Chúa, xin Ngài giúp đỡ và nhất là, nhờ ơn Chúa giúp, chúng ta biết cảm thông và tỏ ra bao dung trước những yếu đuối lỗi lầm của anh chị em quanh ta.

Linh mục Phạm Quang Hồng.